

Greiner Mór

Ez édesapám [Greiner Mór]. Csak nyomokban emlékszem rá, nemcsak azért, mert még nem is voltam nyolc éves, amikor meghalt, hanem azért is, mert nagyon sokat dolgozott, és este, illetve késő délután jött haza, és csak nagyon keveset voltunk vele együtt. Elég sokat járt vidékre is, Pápára járt a textilgyárba. Ünnepeyes dolog volt, hogyha az apukánk velünk volt, mert ritkán volt. Vasárnap vagy főleg szombat délután, meg hétköznapi esetleg, ha korábban jött haza vidékről, és mondjuk, már nem ment be a munkahelyére. Kifejezetten szerettük az apánkat. Játsoztunk, pedig elég idős volt már, de emlékszem, hogy lovagoltam a hátán, meg ilyenek. Jó humora volt, kicsit

fanyar, ironikus. A Pamuttextil Műveknél dolgozott, az egy nagy textilgyár volt, annak a lerakatát vezette a Sas utcában, és képviselte a gyárat, tehát a gyár kereskedelmi alkalmazottja volt. Ketten vagy hárman dolgoztak vele. Mikor mentünk sétálni az anyukámmal, néha benéztünk hozzá. Emlékszem, hogy egy nagy sötét üzlet volt, hosszú pulttal, és főleg minták voltak, tehát nem textilanyagok vagy végek, mint egy textilüzletben, hanem csak mintakollekció volt -- kartonlapra voltak ráragasztva. Mert ők főleg kereskedőknek adták el, tehát nem volt kiskereskedés. Haza is hozott az anyagokból, amik már úgy kimentek a forgalomból. Emlékszem, a fürdőszobában volt egy polc, és ott voltak ezek a textilminták. És hétvégén, amikor zsebpénzt kaptunk tőle -- ötven fillér volt a zsebpénzünk --, akkor megkérdezte, hogy akarunk-e egy kis ráadást, mert kaptunk ilyen anyagot. Mi babaruhának használtuk. Ez egy szertartás volt szombat este vagy délután. Emlékszem, hogy minden reggel -- négyen aludtunk a hálósobában, két gyerek meg a szülők -- odament a ruhásszekrényhez, és kivette a fehérnemű mögül a laposüveget. Egy kis kétdecis üvege volt csavaros tetővel, és a csavaros tetőbe beöntött egy kupicával, és megitta éhgyomorral. Aztán kiment a fürdőszobába borotválkozni meg mosakodni, és amikor visszajött, akkor tőlünk, gyerekektől kérdezte: 'Nem emlékszem, ittam már szilvóriumot?' Mi tudtuk, hogy azt kell mondani, hogy nem. És akkor odament a szekrényhez, és még egy kupicával ivott. Ez volt a reggeli szertartás, és ez mindig olyan vicces volt nekünk, emlékszem. 1936. április negyedikén volt az ötvenhetedik születésnapja, és készültünk a megünneplésére. Ez húsvét előtti nagyszombat volt. Én második osztályba jártam, a nővérem negyedik elemibe, és az iskolában volt egy húsvéti ünnepség, ahol a nővérem juhászbojtárt alakított. Volt rajta suba. Az apukám nem tudott eljönni velünk, mert éjszaka jött haza, tehát aludt. Alva hagytuk őt reggel. És délben, amikor az ünnepség véget ért, anyukánkkal mentünk haza a nővérem meg én. Amikor odaértünk a ház elé, fölkiabáltunk a negyedik emeletre, hogy 'Apu, apu, megjöttünk!'. Szép tavaszi nap volt, emlékszem, nyitva volt az erkélyajtó, de nyilván gondoltuk, hogy még alszik, és abbahagytuk a kiabálást, és felmentünk, de nem találtuk őt. És akkor kinézett anyám az erkélyre, és ott volt a papucs. Később összeraktuk, hogy valahogy álmában meghallotta ezt a kiabálást, és kiment az erkélyre papucsban, kihajolt és kiesett. Tehát mialatt mi mentünk fel a lifttel, ő már ott feküdt a betonon. Így halt meg, ez egy borzalmas történet volt.